

Most azonban csaknem elszomorodsz és szeretnéd felelni: nekem nincs ilyen hitem, ilyen szeretetem és ilyen reménységem, hogy állörhessem a sors kemény frontját; nincs olyan életem, mely szélszaggassa a fonák, vígasztalan emberi gondolatok hálóját, melyet magam fontam; hosszú az út az én helyzetemtől és családomtól az élő Istenhez, aki segít és megszabadít. Irigyen nézel az asszonyra, aki végzett a hamis bíróval és gondolod: az én életemben nem lehet annyira jutni, hogy igazságot szerezzek magamnak és ez manapság már meg sem történik. Óh, milyen bolond emberek vagyunk! „Hát az Isten nem áll-e bosszút az ő választottjaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűró is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar.” Óh, ha egyszer észrevennők, hogy Istennek gondja van reánk. Az egész ádáz sorsvilág, mely ijeszt és fogva tart: gonosz álm, amelyet *nem kell* végig álmodnunk. Mi nem a hamis bíró alatt állunk. *Nem kell* aggódnunk és gyötrődnünk amiatt: hogy jutunk igazságunkhoz. Nincs szükség erőlködésre és kínlódásra, hogy a nagy úrral tisztába jöjjünk. Már minden megtörtént, aminek meg kellett történnie. A harc vonal áttört. Krisztus törte át. Megküzdött a sorssal, egészen a halálig; meghátrált a sors és Isten dicsősége lett nyilvánvalóvá az ő életében és halálában. Azóta *tudhatjuk*, hogy a világ ura Isten, nem pedig az ördög és a sors. A mi gondolatunk csaló világa egyszersmidenkorra megsemmisült és elkezdődött az *élet*. Isten útja nincs messze. Isten olyan közel jött, amennyire csak lehetett. Isten igazságot ad. Isten segít. Isten a megbocsátás, megváltás és örökélet. Azért olyan nyilvánvaló ez, mert Krisztus van előttünk. Őt nézzük! Megváltó munkája javában folyik. Vele menjünk! Hát az Isten nem szabadítaná meg az ő választottait, kik ő hozzá kiáltanak? Mondom néktek: megszabadítja őket hamar!

Miért veszünk oly keveset észre az Isten gondviseléséből? — kérdezed. Jézus erre egy másik kérdéssel felel: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” Csodálatos a helyzetünk e két kérdés között! Hát nem lepleztetett le a sorsvilág csalása és lehetetlensége? Hát nem nyílt meg az út, mely belőle kivezet: a kérő özvegy útja, mely erősebb volt a hamis bírónál? Hát nem vagyunk Isten választottjai, akik Krisztussal régóta ezen az úton mehetnek? S mi mégis fogságunkban szenvedünk, tanácstalanul tapogatójuk körül

alatt, jajgatunk tökéletlenségünk és az élet kikutathatatlansága miatt, mindig csak kérdezzük, kérdezzük, s e közben Isten már régen megkérdezett tőlünk valamit! Mondjuk azt megváltásunkról: „*itt van, megtörtént*, minden *készen van*, de még mindig elzárva előlünk és nem segít rajtunk, mert *mi nem vagyunk készen?*” Inkább ezt mondom: „Hála legyen az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” Segítsen Isten, hogy mi is egyszer fölébredjünk álmainkból és képzelődéseinkből és észrevegyük, hogy itt az Úr napja.